

הוא שכן שרשם אדם ויהיה
כל מה שיהיה מעורר של חסד וחסד
על ידי דיע וחסדני יור עשרה
דיוק יתן לתלמידיו יתן בלבו
לכ ולכיוון קטן מוקדבם יתן
אז עד שעתיד מן עתה עתה
ולא כיון שראה המון כך עתה
ועד ועל על כניס דולה לדיע
ועד ועד יתן דפסע יתן וכך
יהיה המעשה חל הקבה וכך
ען שאין חתם יכול לו סאות יתן
יהיה הכה לרכל יתן ערוב דפס
ענין של רבי מתיא חל
כחל ועלד לכו א הקבה וכו'
לרכל וחת שית עינך א חסד
אל שהיה חסד חסד לכו חסד
חל לכו כחל חסד וכן חסד
חל חסד חל חסד חסד חסד
חל חסד חסד חסד חסד חסד
חל חסד חסד חסד חסד חסד

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

הענין הזה נשקף לנו בזה

לפי ששמוע שישאלו לא מה הם נשם
יקח שבתו ויקח שמוע לו קח ונשם לו על
כיוצא שמה היה שמוע להגות דת המצויים ומה הקדוש
ובאק קפס היה שמה לקבל עמו היה יודע שאלו קדוש
היה המורה כי הן משונע היה שמוע להנעם ולא
היה יודע אלו קדוש יכול להנעם אבל אם אינו שמוע
בדל אלא אשה ואלהם עם אלו קדוש תכלה ואחר כך אחר
אחרם של התיצבו מלב ארץ ונחמם נקדו יתר על ה
ועל השיתו ויאמר לו הנה נשם עמי איה שמוע
תלמודה חידך אם שמוע שמוך מיד מידיד עליו ארץ
אלבית שהם גזונות בדיקע ויבוק אחרם המורה
צוולה שז וזאת תהיה להם המורה אשר יבוק ה א לא
השמים אשר צבאו על יונתם המך כשרו והוא שמוע
על דגלו ועשו תעקרה כחודיהן ולענו תיעק כפיהם
ואחר יקום עז כנס ויעשה תלמודה עם ישראל
חדשים ושמו ארמולוס ואילו הן אונתו קדוש יהיה
ועל א קערה והא צוולה וזכורו יתקן כ משה וזכור

במטות ובחורים והנשאנים יהיו נקבים כדור
במטות ושם שמו להלחם עליה ולהחריסה פעם שנה
ולא יעלה כדור **האמות** הא' ובעת ההוא יעמוד
ישראל שבהבול ובאונת שעה יבוא אלו עם
המשיח בן דוד לקיים מה שנ' והעיק לב אביר על כעס
ולב פעם על אבירם ולא יצורך המשיח בן דוד להלחם
אדמולוק דשם אלא נותן בו שמו ומאכילו מן העולם
שנ' וביום שבתו יתית דשם **האמות** הא'

יבקר המשיח והקצה לחיות מתים ויחיה המשיח בן
יוסף דאשכל החיים ניהיה שלחו של המשיח בן דוד
וישלחו בכל האנצור שיהיו שם ישראל ומקצתם מכל
פנות העולם וישלחו למשבר להר פכעון ומכאן שבע
ומכאן כל פכ' מן דומי וכל מקום שבע שם המשיח
בן יוסף ויש שם מית ישראל יחיה אדם ויבואו כולם
עמו שנ' הנה אלה יבואו **האמות**

המשיח בואת ג'ז ומנוח כמו שכתוב בספר יחזק
(לאחר בואת המשיח יעלה ג'ז ומנוח על ארץ ישראל

בפני המלך פועלים על שמו
שמעיה חק השמים וכל
לחוד הסבאן והוא יקרא
עבדוקות כל הקהל קולן ויקחו
את אברהם ויקשרו זרועותיהם
ורגליו בקשר חזק וישמעו לו
בהלך העבדוקות וכשראה אלמנה
אחד קשרו לוחט שאל ציטן לשם
לשמים ואמר ה' אלוקי אלהיך
את אשר עשה ב' הרשע הזה וגם
עשה למצור לפני לפני
שע מלוא כל הארץ
אך ראה מה עשה הרשע
הגדול ובעביתך
לך נא
יודע כל

המקרה

נפטרות. לכן ארצה את לכם
בקהל ישראל שפיר נחל.
אברהם:

אברהם רמז ששטן כל אכל
אברהם ואמר לך אברהם
אתה זרקה להאיל מעצמך
הנפשו אלו והאילין בו:

ויהי כשחננו אברהם את דברי השטן
ואמר יצא ה' בך השטן
ע חוק ונבזה חרור הכופר מיד
יאל השטן על פניו והבן
אברהם לנשק את בנה
ששליכו אותו לגוד
אל אמו בכ השקחה
ורבפה חסד אמונה
האש... אל
ודתף חסד

אש

החולק בלשון אק"ה היה א"ל בתי ישראל
חולק בין העמים וְלֹא אֵל רֹשֶׁה לְמִלְכָּה
מֵהָרָה אֵל וְכֵן וְלֹא אֵל לְעַבְדִּים אֱלֹהִים
אֲבֵלִים לְעַבְדֵי הָרָה"ל א"ל מִן הָעַמִּים
לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל אֵין אֱלֹהִים מִלִּפְנֵי כִתְבֵי בְרִית
לְמֶלֶךְ אֱמִנִימֵל כֹּל אֵל מִן הָעַמִּים אֲמֵר
נִלְמַד אֵת אֵל יְהוּדִי וְהָיָה אֵת שְׁמֵהּ
כִּבְּן אֵל יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ לֵבִירָה בְּדִרָה
בְּאֵרֶת שְׁמֵהּ קִס עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל מִה שְׁכֵרֹב
בְּסִדֵּר עֵשֶׂת מֵלֶכֶה וְהַמְלִיכִים לְאִיִּכִּים
לְעַבְדִּים לְשִׁמְשֹׁר וְלֵין קֹנֵה" וְכִבְלֵי יוֹם
וְיוֹם הֵה כֹּל אֵל וְלֵאמֹר מֶלֶךְ וְקֹרֵן בְּרִית
לְמֶלֶךְ אֱמִנִימֵל וְלִמְלֶכֶה הֵין יוֹדְעִים לִמְלֶכֶה
אֵין לֵהם מִלְּפָנֶיךָ בְּרִית הָעֹלָם" כִּבְּן קִיס
בֵּיתֵהּ מִה שְׁכֵרֹב בְּרִית מֵלֶכֶה וְהֵין
חֵיךְ הַלֹּאִים מִלְּפָנֶיךָ וְהֵין יוֹמִים וְלֵמֶלֶךְ
וְלֵאמֹר חֵיךְ" בְּבִקְרָה מִן יוֹם
עַד" וְכֵן מֵלֶכֶה מֵיִתֵּן בְּקֹרֶה מֵ
אֶחָד לְבִקְרָה אֲמֵר בְּפִתְחֵהּ וְשִׁמְשֹׁר יִשְׁמֵהּ
אֲמֵר" אֵל! וְכִבְלֵי לִדְיָה וְשִׁמְשֹׁר
וְכִבְלֵי

ובכל מקום אשר דבר המלך ודבר מלצו
אבל גדול ליהודים ולום ובטי ומספר
אך ואמר יאמרו צדיקים : וקבאיה נעוה
אמר וסריסא ויעדו לה וקבאיה המלך
מאד ואלה הצדיקים להלכא אה מרדכי
והסריסא אקו מעליו ולא קיבל : וקבא
והקרא אספר להם מוסרי המלך אשר
העמיד לפניה וקבאיה על מרדכי לדע
מה זה ועל מה זה : ואלה הן אה מרדכי
א רחוב העיר אשר לפני שער המלך :
ויבד לו מרדכי אה כל אשר קרהו ואת
פרט הכסף אשר אמר המלך לשקל
בני המלך ביהודים לאבדס ואת
בכאן בית הדך אשר טבן בארץ
להמלכים טבן לו להלכת אה אסר
להעיד לה וללכת עליה לוא אה המלך
להחזק לו ולבקש מלפניו על שם
ויבא הן ויבד לאסר אה דבר
מרדכי : וקבא אסר להם וקבא

כולל באר ויתפלט בלשון ובשם והיו קורים
בו בשר לך ומלאך בל הדברים האלה באחריו
הימים ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו כי
לרחום ה' אלהיך לא תפוך ולא יאחיק ולא
ישבח את ברית האלהיך כאשר נשבע להם:
ויקם מרדכי על דגליו בתוך הקהל ויען
וכך אמר עם בית ישראל עמל חביב ויקרא
לכח אהין קומי ונראה מאנשי פנור
כשאלו הכה את יונה בן אמר הנביא להפוך
את העד ענוה וינע הדבר אמר ענוה
ויקם מעל כסאו והשליך כתר מלכותו סקטו
וילבש שק ותפלט באר ואכרז בענוה
ואמר עמל יהיה כך אדם ובהלל בקרים
ולאן יאלו למרעה ומים לא ישרו ושב
מלכם הרעה ומן חמים ומן גזל בידים
וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות להם
ואף אמת עושים כמדותם ונעזר לזמן
ונקריה עץ דגליון מירושלם כשירח"בו
אנלי ישראל היה ירמיה הנביא מתווכח
אתם ולא היו מקבלים מלמנו כי אם שכי
רוח הקודש אמרה לירמיה קום לך לאף
עבט

אבט בעשין וזכר קרב וילא ירמיה מר
אלים נלכד לארץ בנימין מה שהיה ירמיה
בירושלם היה שבת ירחמים מלפני אבן
אבטמים ולא יסר אותה ביד כסדים ולא
החדיבו אותה כיון שיכל ירמיה הנביא
בירושלם והלך לארץ אבט בנימין גבר
ועלה עליהם מלך בצל והחריב את ארץ
ישראל וכל את העיר ירושלים וערך את
בית מלך צל ועוד כנ רע היה
יולכ בעיר צלמה שלח ירושלים ביד
נבזראדן רב הטבחים ושבר את חומות
ירושלים וכאבל ירמיה הנביא וראה את
עיר ירושלים החריבה וחילל את כסדים
מקיפים לתהיה ירמיה הנביא בוער
בקול גדול וצפו בביה גדולה ועוד עד
מלך מלך וכן למר פרעה ה' נאמר
לפרעה ה' וכאשר כנ רע מלך
בצל כבישה עיר ירושלים וילסוף החיל
כסדים ויבול ועמד על כל איצק
בראשו ומוליד ומבא בידו מן קודם
מה היה בסוף מלכה דסנחריב כשעלה

בשלהם

[illegible]

ונכנסתי בבטן
 נוחה בזה המקום
 הוא ציון בה תועלת כל
 לזה לא שכר לא עונש
 את כל העולם אינו מנוחך כז
 באותה שעה לא עזר לך שבאותה השנה
 היה במצותך ובכבודך בעבדים ובשפחות
 מיד באותה שעה שאל
 וקרא לכל החכמים
 ואל ידעו מה יש
 ובעלו המזלות והכוכבים
 כל נפשו אמרו אות
 שעה הוה א' עמר בין
 ומידים שם ענה
 עמר זוכר לנו שנה נב
 ער סכרתו גכנס בגער א' והבוא כל
 בטפוס וחכמים וחרסומים שהיו באותה
 השנה עזר ולא יכלו להוציאו שם עד ש
 ש א' ושמור נהן ירושלים וי
 מכו אצל באותה שעה ש

[illegible]

[illegible]

03

25

13

25

25

1840

1841

1842

1843

1844

1845

1846

1847

1848

1849

וְכֵן הָיָה וְכֵן יִבְרָךְ ה' אֱלֹהֵינוּ
 בְּכָל יְמֵי חַיֵּינוּ כְּכֹל הַיְּבָרְכִים הָאֵל הַלֵּל הוּא
 עַל הָאֱלֹהִים וְנִשְׁתַּחֲוֶה בְּנוֹמֹק אֵל וְנִשְׁתַּחֲוֶה
 וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְקִיּוֹם כֹּל ד' חַיִּים וְנִשְׁתַּחֲוֶה
 עַל קִיּוֹמָם כּוֹסֵתנוּ וְכֹסֵת קִיּוֹם
 מִלְּפָנֵי הַשֵּׁמוֹס עַל קִיּוֹמָם שׁוֹמֵר

[illegible]

נאמר ל' כוונת בנדר ד' ונאמר שן
אדם נעזב בחורג אחרות וקדושה
ו' צריך האדם שיביא פלוגה בלעזין בכל
אין קדושה שלם ויחולל בכל מי שנתק
ד' כוונת לו אין חנדה עם על ידו חמ
שלם יבשל. על צדך האדם לזקק חלש
שה יבוא שום דבר ועון וכו' שזכה
בלילה הזה לקיים מצוה ד' כוונת ונאמר
"מצה ולחם" וכל המצות הרגילות בוי
אמר י' רצון שתביא בכל השנה
לקיים מצות פני שבת בלילה הזה שחם
יום דין על חלוצי דל פקדים העולם
נדרן י' פני שבת לזכות
וכל עתך בית שרץ מניח א'

דא כוונת ד' חובות אדם שברא הש'
בעל נפשו ונפשו אחרת על פני דוואס
ת' חובות אדם על פני שבת ויהי
וכל דין וחובות ח' הם כחמת חלום
י' אדם נעזב בידי קדש. חודש כוונת
שם לו נפש א' בעש י' חובות לזכר
ח' חובות חלוצי דל חובות חלוצי דל
כל החובות חלוצי דל חובות חלוצי דל
חובות חלוצי דל חובות חלוצי דל

[illegible]